

Sähkösanomat

4/2002

Pääkirjoitus

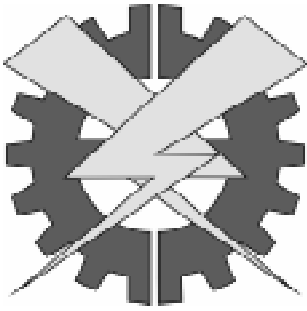
Monesti olen saanut kuulla miten opiskelu on elämämme parasta aikaa, sillä silloin stressi ei vielä paina niin lyijynomaisesti hartioillamme, vaan meille on annettu kaikki mahdollisuudet solmia kontakteja, seurustella, hullutella ja elää kuin kuolisi huomenna (ja joinakin aamuina se kyllä tuntuikin siltä). Lisäksi elämän ja hyvinvoinnin kannalta on useinkin tarpeellista että ihmisellä olisi jonkinlainen sosiaalinen turvaverkko, johon turvautua kun maailma kohtelee kaltoin eivätkä asiat oikein suju. Tämän hankkiminen on erityisen helppoa juuri fuksivuonna kun useimmat opiskelutoveritkin ovat muilta paikkakunnilta ja koulun tutor- ja kiltatoiminta tukee sosiaalista aktivoitumista.

Mutta kuten monia muitakin asioita tässä maailmassa, ystäviä on helppo saada mutta vaikea pitää: Ihmiset ja elämä muuttuvat nopeammin kuin arvaisikaan ja koulun melskeessä ystävyudet helposti hiipuvat ja kaveripiirit hajoavat. Kahdessa ja puolessa vuodessa taakseni on vierähtänyt kohtalaisen suuri osa koko opiskelujastani ja sinä aikana olen niin saanut kuin menettänytkin ystäviä sekä toiminut erilaisissa sosiaalisissa piirissä. Ja täytyy myöntää etten itsekään ole enää sama henkilö kuin fuksivuoteni. Ihmissuhteilla ja tunteilla on niin valtava voima että viikossakin ehtii tapahtua todella paljon, saati sitten vuosissa.

Kuten jokainen on saattanut jossain vaiheessa elämässään joutua myöntämään, Elämä on parhaimmillaankin epävarmaa eikä useinkaan tiedä mitä se tuo tullessaan. Koskaan ei myöskään voi tietää milloin ja mitä se vie. Kasvat jotka hymyilevät meille tänään saattavat jo huomenna olla poissa. Läheisten tärkeyden huomaa usein vasta sitten, kun he ovat jo poissa ja paljon on jäänyt tekemättä tai sanomatta: Nykypäivänä harvoin pysähdytään antamaan riittävästi arvostusta niille, joiden kanssa päivittäin ollaan tekemisissä ja jotka tunnustusta ansaitsisivat.

Kiitokset kaikille niille henkilöille, joiden kanssa olen nämä kaksi ja puoli vuotta saanut viettää ja elää. Välillä ylhäällä ja välillä alhaalla, mutta avoimena koko ajan. Toivon vain että ystäväni ja suhteeni heihin säilyisivät elinvoimaisina vielä pitkälle tulevaisuuteen, ja että nämä vuodet jäisivät muistoihimme mahdollisimman lämpiminä.

Matti Ahola

Julkaisija

Sähkökilta
Korkeakoulunkatu 3
33720 Tampere
Puh: 03 - 3115 2273
Fax: 03 - 3115 3779
skilta@skilta.cc.tut.fi
<http://skilta.cc.tut.fi/>

Päätoimittaja

Matti Ahola
paatoimittaja@skilta.cc.tut.fi

Taitto

Jouni Aaltonen

Toimituskunta

Karoliina Salminen
Janne Lehtinen
Päivi Ijäs
Susanna Hyyppä
Mari Marjamäki
Kalle Sistola
Iiro Nyqvist
Jaska Viherkari
Antti Raasu
Veikko Oittinen
Jani Kilpilinna
Jussi Kattainen
Panu Honkavaara
Sanna Koivu

Kuvat

Jouni Aaltonen
Matti Ahola
Jani Kilpilinna
Teemu Pitkänen
Random saksalainen (?)
Random ranskalainen (?)

Kansi

Otso Karhu

Painopaikka

Multiprint Oy, Tampere
painos 350 kpl

Sisälmys

Pääkirjoitus	2
Sisälmys	3
Raati 2003	4
Vaihtosähköä	6
Sähköpäivät	8
Opintoneuvojan FAQ	10
Puheenjohtajalta	11
Pikkujoulutarina	12
Oluttesti	14
Potut pottuina	17
Neverending story	18
Skimma & skundi	19

RAATI 2003

Jouni Aaltonen
puheenjohtaja

Jaska Viherkari
excursiovastaava

Niilo Neilimo
kiltamestari

Jarno Selänpää
fuksikapteeni

Joonas Hytönen
isäntä

Ari Moilanen
sihteeri

Otso Karhu
tiedotusvastaava

Emmi Schaffrath
rahastonhoitaja

Mika Kauppila
opintovastaava

Kati Kettunen
emäntä

Haluatko toimariksi?
Haku: www.skilta.cc.tut.fi
Haastattelut 13.1.2003

Vaihtosähköä...

...Saksassa

Terve Suomi! Pian kolme kuukautta on takana Stuttgartissa. Olen siis kolmannen vuoden opiskelija TTKK:lta ja vaikka en virallisesti enää sinisiä haalareita omistakaan, henkeni vaeltaa vielä Sähkökillan liepeillä.

Historiaa

Toisen vuoden jälkeen opiskelumuotivaation hiipuessa kuin kynttilä lumimyrskyssä päätin jotta maise-manvaihdos voisi piristää. Koska lukiossa tuli kirjoitettua C-saksa oli vaihtoehtoja tasan yksi. Siis Saksaan. Mieluiten etelään ja keskelle, jotta reissumahdollisuuksia olisi paljon. Tänä vuonna paikallinen vaihtopokkoreikä ei kyennyt asuntoja

järjestämään, joten paperinpyörittelyiden jälkeen (niitä on PALJON) starttasin 2.9 vailla tietoakaan majoituksesta Helsinki-Vantaalta kohti isoa S:ää. Perillä odottivat tutorit ja matkalla tapasin pari muuta mukavaa heppua TTKK:lta, joten ei paniikkia. Ensimmäinen yö meni saksalaisen tutorin luona ja sitten muutin asustelevaan suureen opiskelija-asuntolaan yhden suomalaisen tavaritsin luokse. Kuukausi meni lattiolla nukuessa, mutta mikä ei tapa, vahvistaa. Asuntotilanne täällä on surkea, mutta lopulta onnistuin hankkimaan itselleni ja kolmelle kamulle asunnon läheltä keskustaa. Asustelen siis nyt finskin, espanjalaisen ja rans-

kalaisen kanssa, joten kielissä riittää. Harmi kyllä tilassa ei niinkään.

Jääkarhujako?

Saksalainen koulusysteemikin pääsi yllättämään; Ensimmäinen kuukausi meni intensiivikielikurssilla mutta sitten olikin melkein kuukauden loma, jonka vietin erimallisten tautien kanssa tapellessa. Sentään pieni Itävalta-Italia-exkursio tuli tehtyä. Ja totta puhuen koko Etelä-Saksa on reissattu läpi. Vasta nyt marraskuun puolivälissä koulu on toden teolla alkanut ja luentoja saa kahlata minkä juhlimiselta ehtii. (Kyllä. Puoli litraa olutta - 26 centtiä, ja päälle dönerkebab)

Uusia tuttavuuksia on kertynyt sen verran monista kansallisuuksista että kulttuuri-erot huomaa ja kyllä suomalaisena on täällä hyvä olla. Ihmiset on tosiaankin uteliaita tietämään niistä jääkarhuista, joita tavalliset peruskoululaiset joutuvat koulumatkalla varomaan.

Elämää varten

Aika on mennyt täällä nopeasti, jopa liiankin nopeasti ja vielä en ole vaihtoonlähtemistä katunut. Avartava kokemus ja myöskin hyvä mittari siihen miten omat siivet kantavat.

Oma erasmuskoordinaattorini heitti heti alkuun kommentin: "Ette te täällä työtä varten ole vaan elämää."

Ai niin. Kavereihin siellä Suomen päässä kannattaa myös pitää yhteyttä, koska ei täällä varmaan koko elämää vietetä. Ja vielä vinkki seurusteleville: Kannattaa harkita tarkkaan haluaako lähteä koska ongelmittain vuosi ei todennäköisesti mene (yllätys).

No mutta. Pelimies ei valita. Terveisiä kaikille innokkaille DI-kandidaateille ja harkitkaa ihmeessä vaihtoonlähtemistä!

Janne "Eisbäre aus Finnland"
Lehtinen

...Ranskassa

Patonkia, viiniä ja juustoja. Nämä erottamattomasti ranskalaiseen kulttuuriin kuuluvat asiat alkavat sopia jo omaan suuhunikin yhä paremmin. Muutenkin ranskalaiseen elämäntyyliin sopeutuminen ja ranskan kielellä opiskelu ja asioiden hoito sujuvat nyt jo huomattavasti helpommin kuin ensimmäisinä päivinä tai viikoina. Virallisen vuoden oleskeluluvasta kertovan tarran olen saanut passiini ja huomaan myös ranskankielisen kirjan yöpöydälläni.

Silti luen päivittäin suomalaiset iltapäivälehdet netistä ja seuraan Skillan ja koulun sivuilta tapahtumia. Myös newssejä tunnustan lukevani. Suomen tapahtumista ja julkkisjuoruista en siis ole täysin pihalla, ainostaan uusista tv-sarjoista en paljon mielipidettä voi sanoa. Suomipoppiakin olemme yrittäneet muunmaalaisille soittaa, mutta eivät he aina oikein ymmärrä kun lauleskelemme, että elämä on elämää varten annettu, ja se on ihanasti sanottu.

Suomea ja suomea ranskalaisille

Kaurismäen elokuva (*L'homme sans passé*) oli mukava katsoa ranskaksi tekstitettynä täydelle salilliselle yleisölle lyonilaisessa leffa-teatterissa, jossa sentään oli kyseiselle elokuvalla viisi näytöstä päivässä. Pariisissa Champs-Élysées:llä Riemukaaren vierellä kävellessäkin oli hienoa katsoa suurten elokuvateattereiden ulkopuolella Kaurismäen leffan mainosjulistetta ja kertoa ystäville ylpeyttä äänessä, että tuo on suomalainen elokuva. Ei niin mukava asia kuitenkin sattui juuri tätä leffaa koskien, kun ystäväni kysyi, ovatko kaikki suomalaiset yhtä rumia kuin tuossa elokuvassa.

Tilasin juuri paikallisesta pankista elämäni ensimmäisen shekkivihon. Vielä en edes tiedä miten niillä maksetaan, mutta olen huomannut niiden olevan välttämätön olla olemassa,

sillä joidenkin maksujen maksaminen onnistuu ainoastaan shekeillä. Ruoka-kaupassa niitä en sen sijaan aio käyttää, vaikka keskivertoranskalainen niin usein tekeekin.

Koulunkäyntiä ranskalaisittain

Keskivertoranskalainen tämänhetkisten kokemuksieni mukaan on ystävällinen, äärimmäisen kohtelias, mutta hieman konservatiivinen. Jokapäiväisessä koulunkäynnissä lisäominaisuutena huomaa tunnollisuuden. Kaikilla luennoilla käydään, vaikka ne eivät pakollisia olekaan. Harkoissa sen sijaan läsnäolot kirjataan tarkasti ylös. Kun itse en jollekin luennoille jaksanut mennä, valisti eräs paikallinen minua tämän huomattuaan, että ei ole ollenkaan hyvä asia jättää luentoja väliin. Opiskelijoiden keskinäinen yhteishenki kuitenkin kasvaa jatkuvan yhdessäolon ansioista ja voidaan puhua jopa kunnan luokkahengestä. Myös minut on otettu mukaan erittäin mukavasti varsinkin pidettyäni esitelmän luokan edessä ja tehden viimeistään silloin naamani kaikille tutuksi.

Koulunkäynti on siis valvottua ja akateemisesta vapaudesta ei ole tietoaakaan. Laitoksemme sihteeri on opiskelijoille kuin toinen äiti, joka lähettelee päivittäin kaikille useita

sähköposteja muistuttaakseen asiasta kuin asiasta, eli milloin pitää mennä minnekin ja kyllä kai kaikki nyt tietää ja osaa toimia oikein milloin missäkin tilanteessa. Toisaalta tämä jatkuva muistuttelu on tarpeen, sillä muutoksia asiassa kuin asiassa tulee jatkuvasti.

Uutta viintä juhlimaan

Ensi viikolla vietetään kaupungissa viinijuhlaa, joka järjestetään samana päivänä kun tämän vuoden viini tulee kauppoihin. Koko kaupunki juhlii koko yön ja kaikki saavat maistaa uutta viintä (*beaujolais nouveau*). Myös ranskantunnilla pidämme ensi viikolla viinimaistiaiset opeteltuamme ensin edellisellä viikolla koko viininvalmistusprosessiin liittyvän ranskankielisen sanaston.

Joulun läheisyyttä ei sen sijaan huomaa johtuen varmasti osaksi lumen ja kylmyyden puuttumisesta. Ennen pikkujoulujuhlia olen kuitenkin vielä ainakin ensi viikonloppuna lähdössä Alpeille laskettelureissulle, joita koulun puolesta järjestetään joka viikonloppu. Jouluksi on kyllä kuitenkin mukava tulla Suomeen katsomaan vanhoja kavereita, syömään suomalaista ruokaa ja nauttimaan toivottavasti valkoisesta joulusta.

Karoliina Salminen

Sähköpäivät

Sähköpäivät on vuosittain järjestettävä tapahtuma, joka kokoaa yhteen sähköteekkareita ympäri Suomea. Sähköpäivien järjestelyvuoro kiertää sähköalan yliopisto-opetusta tarjoavien paikkakuntien, siis Otaniemen, Tampereen, Oulun ja lappeen Rannan sähkökilttojen kesken. Torstaina 31.10.2002 oli sitten viimein Tampereen vuoro ottaa vastaan innokas joukko teekkareita Sähköpäivien merkeissä. Ohjelmassa oli luentoja, excursioita, Herwantasuunnistusta sekä hauskanpitoa hyvässä seurassa.

Sähköpäivien ohjelma alkoi aamupäivällä korkeakoululla järjestetyillä yritysinfoilla. Sähköpäiviin otti tänä vuonna osaa yhteensä noin pari sataa sähköteekkaria ja -fuksiä Oulusta, lappeen Rannasta, Otaniemestä sekä Tampereelta. Olipa mukaan solutautunut muutama muunkin alan opiskelija oransseissa haalareissaan. Korkeakoululla järjestettyjen Patrian

ja Telesten luentojen tauoilla pääsivät osallistujat tutustumaan skiltauoneeseen, keskustelemaan henkevästi sekä ottamaan mittaa skillasta triviaalissa.

Virtuaalisesti todellista

Iltopäivällä olivat vuorossa excursiot tamperelaisiin sähköalan yrityksiin. Excursioita olivat Modulight, Soon, VR, Mitron, Tampereen sähkölaitos, VTT ja koulun oma virtuaalitodellisuuskeskus VRC. Jokainen sähköpäiville osallistuja oli saanut valita yhden excursiokohteen, jolle sitten iltopäiväkahvituksen jälkeen kootusti lähdettiin. Excursioilla kuultiin tarkemmin yritysten toiminnasta ja päästiin tutustumaan yritysten tiloihin. Ilottelumielistä viihdykettäkin joissakin paikoissa oli: VTT:llä leikittiin sensoreilla toteutettulla liikkeen tunnistuksella ja VRC:llä taas päästiin lentelemään

ympäri virtuaalikaupunkia sekä pelaamaan väkivaltapeliä kolmessa ulottuvuudessa. Myöskin tuli todettua, kuinka helppoa ihmisen tasapainoaistia on petkuttaa sopivilla visuaalisilla pyörytyksillä. Toimittajakin melkein joutui määrittelemään uudestaan käsitteen 'virtuaalisesti maissa'.

Yritysvierailujen jälkeen siirryttiin viettämään iltaa teekkarisaunalle. Jotta Herwannan tärkeimmät nähtävyydet tulisi tutuksi myös ulkopaikkakuntalaisille, oli ensin ohjelmassa Herwantasuunnistus. Sähköpäiväläiset jaettiin pienempiin ryhmiin, jonka voimin tutustuttiin sekä Herwantaan että kavereihin toisilta paikkakunnilta. Ryhmien tehtävänä oli yhteistyöllä ratkoa erilaisia tehtäviä, joita olikin aika paljon. Ryhmiä pyydettiin esimerkiksi selvittämään Mikontalon ympärystymitta, Skillan perustamisvuosi tai ison tuopin hinta

Sähköpäivien nuorin osallistuja Tuukka (oik) Jaska-enon sylissä

eräässä paikallisessa ravitsemusliikkeessä, jonka nimi tunnetaan jo sisarpaikkakunnillakin (ainakin nyt). Lisäksi tehtävinä oli esimerkiksi tiedustella puhelimitse ystävällisesti, mitä mieltä KorKin puheenjohtaja on skiltalaisista (nyt tiedetään) sekä valmistella esitys vaikkapa käpylehtiä käyttäen. Huhu kertoo että käpyjen kadottua käytettiin jopa Skillan rahastonhoitajaakin rekviisiittana...

Ja voittaja on...

Herwannan tultua tutuksi ohjelma jatkui Teekkarisaunalla, jossa parhaiten Herwantasuunnistuksessa pärjännyt joukkue palkittiin. Viinillä ja mustalla makkaralla pääsi tällä kertaa herkuttelemaan Skinky-joukkue. Sauna oli tietysti lämpimänä ja yhteiset laulunsanatkin löytyivät helposti, ainakin teekkari- ja SIK-hymneistä. Valitettavasti otaniemelaisten juna kohti Helsinkiä lähti jo alkuillasta, mutta hauskanpito jatkui kuitenkin oululaisten, lappeen Rantalaisten ja tamperelaisten sähköteekkarien voimin pitkälle aamuun, kuten odottaa saattoi.

Sähköpäivät on ehdottomasti paras tapa tutustua toisiin sähköteekkareihin muualta Suomesta. Yhteistä juttua riittää varmasti ja samalla mukaan tarttuu myös paljon hyödyllistä tietoa erilaisista yrityksistä. Täna-kin vuonna sähköpäivät oli varsin onnistunut tapahtuma ja päivästä jäi monia hienoja muistoja. Ensi vuonna Sähköpäivät järjestetään lappeen Rannassa, joka varmaan varautuu tälläkin hetkellä bussilastilliseen tampereen teekkarereita. Siispä kaikki silloin mukaan pitämään yllä tamperelaisten sähköteekkarien kunniaa! (Tai ainakin kovaa mainetta) Matka on aivan varmasti kokemuksen arvoisen, uusia tuttavuuksia löytyy ja lappeen Ranta tulee tutuksi.

Päivi Ijäs, Matti Ahola

Opintoneuvojan FAQ

ä
ä

Miten harjoittelu hyväksytetään?

Haavin harjoittelusivuilta voit tulostaa lomakkeen, jonka liitteeksi laitat kopion työtodistuksistasi. Tämä nippu kiikutetaan sähköosaston kansliaan, josta niitä sitten läitetään eteenpäin. Opintoviikot tulevat rekisteriin melko pian.

Onko opintotuen saamiseksi opiskeltava 2,5 opintoviikkoa tukikuukautta kohti?

On. Tänä vuonna opintotukea on nostanut ennätysmäärä opiskelijoita, jotka eivät ole suorittaneet riittävää määrää opintoja.

Onko opintosuunnitelma pakollinen?

Kukaan sitä ei tule sinulta vaatimaan, mutta opintosuunnitelman tekeminen on hyvin suositeltavaa. On kurjaa huomata neljän vuoden opiskelujen jälkeen, ettei suoritetuista kursseista saakaan minkään opinto-oppaan mukaista kokonaisuutta. Pahimmassa tapauksessa tämä voi venyttää valmistumista.

Mistä sitten tiedän, että opintosuunnitelma on tehty oikein ja järkevästi?

Jos olet tehnyt suunnitelmasi tarkasti opinto-oppaan ohjeita noudattaen, voit luottaa että se on oikein. Jos taas olet vähänkin epävarma, tule tarkastuttamaan se minulla

(tai lähetä se sähköpostilla opintos@ee.tut.fi), niin katson sen läpi ja kommentoin jos on tarpeen.

Ota huomioon, että o-infoon liitetty HOPS:n teko-ohjelma ei tarkista suunnitelman oikeellisuutta!

Mistä voin kysyä eri pää- ja sivuainekokonaisuuksista ja niiden valinnasta?

Minä autan mielelläni jos vain osaan, mutta varsinaisia asiantuntijoita tässä ovat opettajatutorit. He ovat vapaaehtoisesti lupautuneet auttamaan teitä nimenomaan oman laitoksensa opetukseen liittyvissä asioissa.

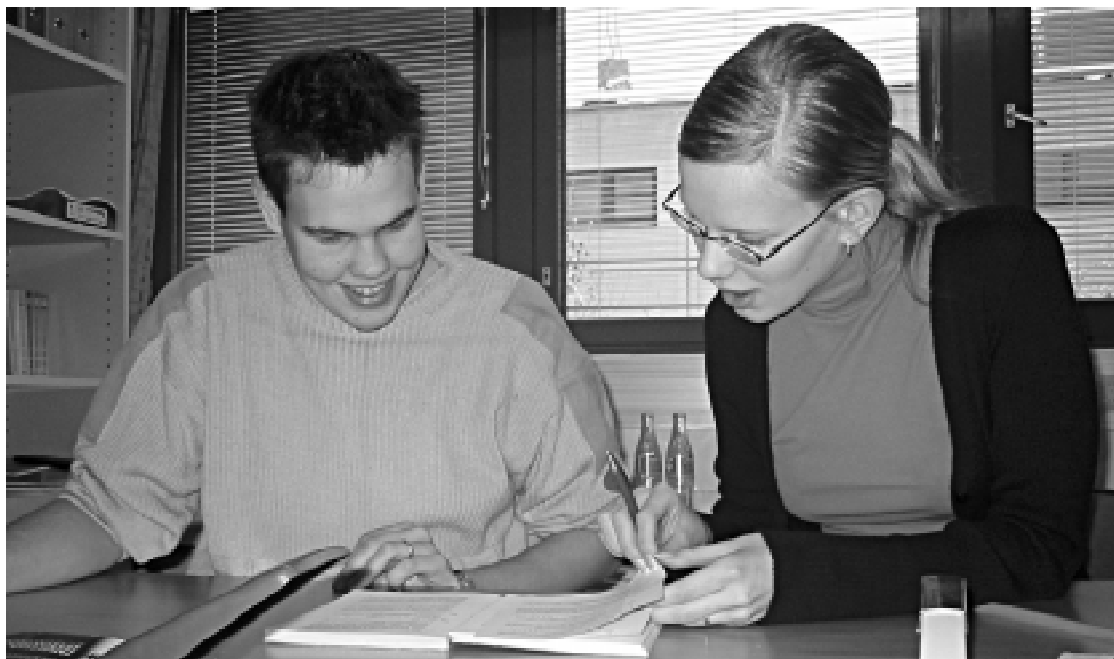
Mistä löydän apua ja ohjeita diplomityön tekemiseen ja valmistumiseen liittyvissä ongelmissa?

Oikea osoite dippatyöohjeen etsijöille on <http://www.ee.tut.fi/~opintos>. Sieltä löydät lisäksi kaikki lomakkeet (PDF-muodossa), joita tarvitset valmistumiseen liittyvässä paperisodassa. Sivulla on myös muistilista valmistuvalle, jossa kerrotaan mitä tulee tehdä ja missä vaiheessa. Dippatyöohjetta ja lomakkeita voi tulla kyselemään myös minulta.

Toivotan teille kaikille oikein rentouttavaa ja rauhallista Joulua!

Susanna Hyyppä
opintos@ee.tut.fi
sc 204/2, 03- 3115 2023

Opintoneuvoja
Susanna
Hyyppä
neuvoo innokasta opiskelijaa opinto-oppaan tulkinnassa.

Puheenjohtajan palsta

Niin usein PJ:n vuoden viimeinen palsta on ollut menneen vuoden tapahtumien kertaamista ja jorinoita siitä, kuinka uuden on astuttava vanhan tilalle. Niin, kuinka helppoa siitä olisikin kirjoittaa. Olen nimittäin jo useamman päivän tuskissani miettinyt, mistä viimeisen palstan puolikkaani kirjoittaisin. Yritys on kova välttää perinteiden ylläpitämistä, ehkä voisinkin onnistua siinä tällä kertaa...

Viimeiset pari viikkoa on kulunut kouluun liittyvien asioiden hoitamiseen. On ollut uuden ylioppilaskunnan "tyrkköjen" haastattelua, killan tulevan vuoden budjetin väsäämistä, välillä jopa aivan oikeita kouluhommia. Näitä asioita hoitaessani olen huomannut, kuinka helppoa on turvautua ns. perinteiden ylläpitämiseen. Onhan se helpompaa tehdä asiat vanhalla, vakiintuneella tavalla sen sijaan, että uskaltaisi ottaa sen pikkuruisen riskin ja tehdä päätös aivan uudella tavalla. Jos asia menee pieleen, niin voi vedota, joskin turhaan, perinteisiin – "näin meillä on aina tehty..."

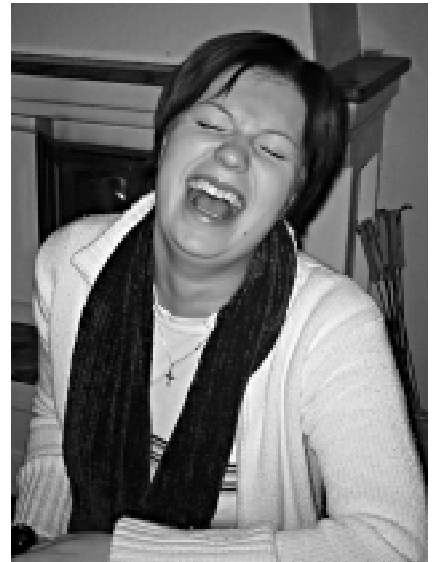
Perinteiden noudattaminen liittyy olennaisesti jouluun. Kuitenkin osaa meistä ärsyttää jouluun liittyvä "häslääminen". Monet tuntevat syy-

lisyyttä siitä, etteivät he ole ostamassa lahjoja läheisilleen, ripustamassa joulukoristeita ulko-oveen tai leipomassa joululeivonnaisia. Jälkeenpäin harmittaa ja tunnetaan syyllisyyttä, kun asiat jätettiin hoitamatta ja joulunpyhät kuluiivat kiireen merkeissä.

Itse olen esimerkki ihmisestä, joka jättää (lähes joka vuosi) "jouluhommien" hoitamisen viime tippaan. Toisaalta hetken mietittyäni, en pysty antamaan mitään järkevää syytä, miksi en voisi hoitaa jouluvalmisteluitani hyvissä ajoin. Itse asiassa voisin haastaa itseni hoittamaan jouluuskareeni hyvissä ajoin tänä vuonna. Voisin päättää, etten takerru perinteisiin vaan tämän keran teen sen päätöksen, joka on täysin erilainen perinteiseen verrattuna. Samalla voisin haastaa teidät kaikki, rakkaat skiltalaiset, tekemään edes yhden päätöksen tai teon, joka on täysin erilainen "normaaliin" verrattuna. Eihän sitä tiedä vaikka joulupukki palkitsisi meidät kaikki yhdellä extra-lahjalla...

Hyvää joulun odotusta ja aurinkoista talven jatkoa

Mari Marjamäki
Sähkökillan puheenjohtaja

Via Dolorosa – Erään pikkujoulujuhlija

Joulukuun alun kirpeä pakkaspäivä oli kääntymässä kohti iltaa. Pienen, mutta varsin menestyvän turkulaisen hydraulikka-alan yrityksen nuori toimitusjohtaja Pauli Pumppu vaihtoi juhlapukua ylleen. Oli Paulin varsin tuoreen firman ensimmäisten pikkujoulujen vuoro ja hän olikin hieman hermona. Ujona miehenä Pauli ottikin varmuuden vuoksi pari lasilista viskiä jännityksen poistamiseksi. Ei muuta, kuin suihkautus deodoranttia kainaloihin, sipaisu partavettä juuri ajatulle leualle sekä hyppy taksiin ja matka kohti turkulaisen hotellin juhlatiloja saattoi alkaa.

Pikkujoulut alkoivat ajallaan ja Paulin riemuksi lähes kaikki firman työntekijät - mukaan luettuna uusi ja suhteellisen mukavan näköinen nuori sihteerikko nimeltään Irina - olivat saapuneet paikalle. Tuli Paulin juhlapuheen vuoro.

Esiintyminen ei ikinä ollut ollut Paulin vahvimpia puolia ja koska kotona juotujen viskienkin vaikutus alkoi jo hellittää, hän ottikin nopeasti ison huikan taskumatistaan löytyvää rommia ennen kuin aloitti puheen. Valitettavasti rommi ei ehtinyt vaikuttaa tarpeeksi nopeasti, joten Pauli sekosikin sanoissaan oikein toden teolla ja sai osakseen juhlavierailta melkoisen ivallista naurua. Pauli valahti kasvoiltaan punaiseksi, keskeytti puheensa ja poistui häpeissään juhlasalin reunassa sijaitsevaan pöytänsä.

Pikkujoulujen virallinen puoli oli ohitse ja alkoi yhdistetty syö-juo-keskustele-tanssi -vaihe. Paulille ei ruoka maistunut, eikä keskustelustakaan mitään laadullista tullut. Mitä nyt muut työntekijät vitsailivat Paulille tämän epäonnistuneesta puheesta. Koska keskustelu ei luistanut, ei tanssiinkaan ollut asiaa. Ainoaksi seurakseen Pauli keksikin boolimaljan, sillä se kuunteli häntä, ei kiusannut ja tarjosi tyydytystä mielipahaan. Boolimaljan vieressä Pauli viettikin

seuraavat kolme tuntia ja seurasi sivusilmällä muiden juhlintaa.

Tuli puoliyö ja firman yksityistilaisuus päättyi. Yökerho aukeni kaikelle kansalle ja sisään astui myös monta nuorehkoa neitosta. Tässä vaiheessa Paulin humalatile oli jo kohonnut sellaisiin mittoihin, että hän vähät välitti saamastaan pilkasta ja hän horjuikin tanssilattialle täynnä itsevarmuutta. Tanssilattialla hän näki Irinan.

Pauli päätti olla herrasmies ja tarjota Irinalle drinkin. Koska hän halusi tehdä salaiseen ihastukseensa vaikutuksen, hän päätti tarjota tytölle täysin specialin drinkin. Muutaman turhauttavan minuutin jälkeen Pauli horjuikin baaritiskiltä tanssilattialle kädessään Gambinasta, viskistä, oluesta ja tomaattimehusta tehty cocktail kädessään. Juuri ojentaessaan tätä Irinalle, hän kompastui ja koko komeus lensi Irinan päälle tahraten tämän valkoisen juhlahameen täysin punaiseksi. Irina raihostui aivan hirvittävästi ja vaati Paulilta korvausta pilalle menneestä asusteestaan. Irina halusi myös Paulin kännykkänumeron asian selvittämistä varten. Monen minuutin säätämisen jälkeen numeronvaihto onnistuikin. Irina lähti vihaisena baarista, mutta Pauli päätti ottaa vielä muutama drinkin. Paulin sekava mieli hoki vain yhtä ajatusta: ”Mä sain Irinan puhelinnumeron! Mikä onnenpotku! Irina soittaa mulle huomenna!”

Jossain vaiheessa iltaa Pauli lähti horjumaan yökerhosta. Hän ei ollenkaan tajunnut tulleensa keskelle maantietä. Auton alle jääminen oli todella lähellä, mutta Pauli pelastui täpärästi autoilijan tehdessä väistöliikkeen. Sen seurauksena tosin Pauli kaatui tielle, suoraan jonkun Ladasta vuotaneeseen öljyläikkään. Pauli totesi tyynenä: ”Onpas kirkkaat valot ja liukas lattia näissä bileissä.” Paulin tie vei hänen huomaamattaan viereiseen

räkäkälään, johon hän pääsi sisään ilman ongelmia - olihan hänellä puku päällä.

Pubissa Pauli luuli näkevänsä Irinan. Hän horjuikin tähän pöytään ja kysyi tältä naiselta, oliko tämä Irina. Kuin sattumasta nainen oli tosiaan Irina. Ei tosin tämä Paulin nuori sihteerikko, vaan noin viisissäkymmenissä oleva, alkoholisoitunut naisihminen. Joka tapauksessa Paulilla kävi niin sanotusti flaksi tämän Irinan kanssa ja he horjuivatkin piakkoin taksitolpalle.

Taksitolpalla Pauli sattui näkemään pari työtoveriaan, jotka olivat myös suhteellisen kovassa humalassa. Nämä miehet ryhtyivätkin pilkkamaan Paulia tämän uudesta valloituksestaan ja piakkoin olikin tappelu käynnissä. Pauli sai muutama iskun kasvoihinsa ja hänen pukunsa kärsi myös lisää vaurioita. Samalla tappelu kuitenkin päättyi. Paikalle kurvasi tilataksi ja pari ystävällistä taksinkuljettajaa taluttivat Paulin, Irinan ja Paulin työtoverit takapenkille. Tai siis näin Pauli luuli käyneen, kun kehui vielä taksinkuljettajien hyvää palvelua. Todellisuudessa heidät oli juuri nostettu täyden palvelun poliisiautoon ja matka jatkuu kohti Turun poliisiaseman putkaa. Pauli nukahtikin melkein saman tein, kun pääsi autoon.

Aamulla Pauli sitten vihdoinkin heräsi mahallaan putkan lattialta omasta oksennuksestaan. Päätä särki aivan armottomasti ja nenä oli turvoksissa. Oikean korvan lehdessä roikkuivat alkoholisti-Irinan tekohampaat. Tämä kyseinen naishenkilö nukkui puolestaan Paulin kainalossa. Paulin työtoverit olivat heränneet jo aiemmin ja heidät oli jo kotiutettu. Paulin puku oli riekaleina ja lompakko kadonnut. Myöskin kännykkä oli särkyneet kappaleiksi, mutta säilynyt silti jotenkin povitaskussa. Kotiavain oli onneksi tallella.

Pitkän kävelyn jälkeen Pauli vii-

meidän pääsi asunnolleen ja etsi varakännykkänsä. SIM-kortin vaihdon jälkeen Pauli huomasi saaneensa kaksi tekstiviestiä. Ensimmäinen oli sihteeri-Irinalta, jossa hän vaati Paulilta sadan euron korvausta hameestaan. Toinen taas oli työkavereilta, jotka kertoivat kuvanneensa kamerapuhelimellaan Paulin aamulla putkan lattialta. Kuvat olivat jo yleisessä levityksessä internetissä.

Mikä meni pieleen? Miten kaikki olisi voitu välttää?

Kun ajatellaan tuota edellä mainittua, täysin fiktiivistä tarinaa, voidaan päätellä, että pikkujouluihin meno on erittäin vaarallista. Koska pikkujouluja on kuitenkin varsin mahdollista välttää, on keksittävä myös muita varoitoimenpiteitä.

Kuten tarinasta huomattiin, ei kannata pitää puheita. Puheen pitäminen on monelle ujolle suomalaiselle suoranainen helvetti, minkä takia joudutaan ottamaan usein rohkaisuryppyä. Mikäli kuitenkin joudutaan pitämään puhe ja päädytään rohkaisuryppyihin, olisi tärkeää pysyä kohtuudessa. Sama pätee myös muuhun alkoholin käyttöön. Jos puheen pitäminen koetaan tarpeelliseksi, on täysin asiallista vain toivottaa kaikki tervetulleeksi, kertoa vuoden menneen hyvin ja lisätä kevennykseksi esimerkiksi huono vitsi. Pitkä ja asiallinen puhe voi latistaa tunnelmaa ja luoda puheen pitäjältä tylsän vaikutelman. Kaikki muut tulevat lähinnä ryyppäämään, eikä ketään kiinnostaa edellämainittua syväluotavampi analyysi työpaikan tms. kuviosta.

Alkoholin käyttö olisi siis syytä pitää kohtuudessa. Koska ilmaista viinaa on kuitenkin monen vaikea vastustaa, ylilyöntejä tapahtuu usein. Jos tapahtuu ylilyöntejä, olisi kuitenkin suhteellisen tärkeää käyttäytyä kunnolla ja jättää sihteerit rauhaan.

Jos kuitenkin sihteerien rauhaan

jättäminen epäonnistuu ja pikkujouluissa ollaan seuranhakumielellä, olisi erittäin tärkeää ettei kiinnostuksen kohteita ahdisteltaisi Paulin tapaan sangen omaperäisillä drinkkeillä tai muilla tavoilla. Ainakin tulisi pidättäytyä heittämisestä drinkkejä heidän syliinsä. Juoma-annosten säännöstelyllä on seuran etsinnässä erityinen avainasema. Tällöin kannattaa seurata kohteen humalatilaa ja pyrkiä pitämään omat lukemat alempana. Tästä hyödytään siten, että kohdehenkilö pitää sinua järkevänä ja vastuullisena tyyppinä ja saattavatpa juttusikin kuulostaa paremmilta hieman humalaisemman korvaan. Tästä huolimatta ylilyön-teihin ei pidä sortua; täysin selvinpäin et ole samalla aaltopituudella humalaisen kanssa. Nyrkkisääntönä voidaankin pitää seuraavaa: Omat lukemat pidetään 0,5 - 1,0 promillea kohteen lukemia alhaisempana henkilöstä riippuen. Pitkän (=seuraavaan aamuun asti) tähtäimen suunnitelmia silmälläpitäen tulee ottaa huomioon myös se että kevyehkössä humalatilassa ei yleensä ole vaaraa esteettisesti vajavaisen partnerin hankinnasta, tosin alttius tällaisiin toimiin näyttäisi riippuvan yksilöstä.

Pikkujoulujuhlijan olisi myös sangen tärkeää pysyä määrättyllä juhla-alueella ja poistua sieltä porukalla yhteistaksilla jonkun kotiin nukkumaan tahi muihin puuhiin. Yksin jatkoon lähteminen paikalliseen räkälään on hengenvaarallista ja vie ainakin helposti maineen, kuten Paulin tapauksessa.

Jos ohjeita on noudatettu tähän asti, on helppo välttää monet muut vaaratekijät, kuten henkinen ahdistus, porukasta syrjäytyminen ja muut ongelmatilanteet. Erityisesti väkivaltatapauksen sattuessa on hyödyllistä olla muita selvempi koska tällöin, edellyttäen että itse ei olla aloitettu tappelua, voidaan todennäköisesti välttää ongelmat virkavallan kanssa

ja yö valtion yksiössä. Jos tämä ei onnistu, niin olisi hyvä, että olisi muutama puolueeton silminnäkijä, joka todistaisi puolestasi oikeudessa.

Jos pikkujoulujuhlija viedään putkaan, olisi sangen tärkeää, ettei sinne vietäisi samaan aikaan ketään pikkujoulujuhlijan tuttua – ei ainakaan sellaisia, joilla on digikamera tai samankaltaisen tekniikan sisältävä puhelin mukanaan. Jos kuitenkin käy niin, on ehdottomasti tärkeää herätä ennen kyseisiä tuttavuuksia.

Näiden seikkojen lisäksi tulisi muistaa välttää alkoholia, joka sisältää R-tekijän. Tätä niisanottua rähinäviinaa myydään, kuten muuta-kin laillista päihdettä, valtion alkoholimyymälöissä. Ennen pikkujouluja onkin oleellista selvittää pitkäkallisten kenttätestien avulla, minkälaiset määrät mitäkin juomaa nostavat R-arvot pintaan omassa persoonassa. On sanomattakin selvää, ettei rajaa kannata ylittää, varsinkaan pikkujouluissa.

Näitä oppeja noudattamalla voit nousta luuserista seuramieheksi, saada ylennyksen, voittaa lotossa sun muuta. Saattaapa flaksikin käydä.

Mikäli ohjeiden noudattaminen ei kuitenkaan onnistu, on enää kaksi vaihtoehtoa: Hirttosilmukka tai sitten totaalinen asioiden unohtaminen ja lupaus siitä, että ensi kerralla kokeillaan paremmalla onnella. Suunta on ainakin vain ylöspäin.

Kalle Sistola, Iiro Nyqvist
jotka unohtavat omat
sepustuksensa hyvissä ajoin ennen
pikkujouluja

Suomalais-ugrilaiset ohrakeitot vertaillaan

Taas on tehty tärkeää empiiristä tutkimusta koko ihmiskunnan hyväksi. Väsymätön ja haasteita pelkäämätön testiryhmämme laittoi suomalaiset oluet järjestykseen. Testiin otettiin yleisimpiä kaupasta saatavia oluita, toisin sanoen kolmen suurimman panimon kolmoisolut. Testiin eksyi 12 vaaleaa ja 3 tummaa ehdokasta taistelemaan oluiden kuninkaan tittelistä. Pienpanimoiden tuotteet jätettiin sivuun niiden rajallisen saatavuuden vuoksi. Toinen tärkeä rajoittava tekijä oli inhimillisten tekijöiden vaikutus testilaitteistoon, eli laitteiston tarkkuuden kärsiminen liian suurilla alkoholimäärillä. Toivottavasti voimme joskus testata pienpanimoiden tuotteet tämän testin voittajien haastajina.

Testiryhmään valittiin luotettavia ja tunnollisia kansalaisia, joiden suhde olueen oli väliltä ”elämän ilo” – ”kyl-lähän sitä juo, vaikkei suosikkia ole-kaan”, joten mistään kitalakensa turruttaneista juupoista ei ollut kyse. Testaus tehtiin sokkona niin, että puolueeton tarkkailija toimi kaatajana. Tällä eliminoitiin mahdollisten mielikuvien ja ennakkosenteiden vaikutus testiin. Jokainen

testihenkilö sai eteensä pienen erän tuotetta kerrallaan ja maistettuaan arvioi tuotteen asteikolla 1-10, luonnehti tuotetta sanoin, sekä yritti arvata mistä tuotteesta oli kyse. Näytteiden välillä anturi kalibroitiin testilaitteisto kunnan kulauksella vettä. Tuotteen tunnistaminen osoittautui yllättävän hankalaksi, vaikka todistetavasti lähes kaikki testiryhmän jäsenet olivat maistaneet niistä jokaista joskus aikaisemmin. Tummat ja vaaleat maisteltiin ja arvioitiin erikseen, koska niiden samalle viivalle laittaminen olisi ollut epäreilua, oluiden niin erilaisista luonteista johtuen.

Ensimmäisen kierroksen jälkeen sai maistaa vielä haluamiaan tuotteita niin, että merkit olivat tiedossa ja näyte tuli toisesta pullosta. Ensimmäinen kierros oli kuitenkin merkittävä, koska toinen kierros ei enää vaikuttanut arvosanoihin, vaan lähinnä kumosi testiryhmän ennakkoluuloja. Toisen kierroksen jälkeen keuhkoihin saunomisen vaikutusta oluen makuun, keskusteltiin tärkeitä ja parannettiin maailmaa, joten kerrassaan onnistunut koe... Tieteellisyyden nimessä se pitäisi varmaan toistaa.

Vaaleat

Karjala	40.5p	Karkeahko, napakka, kitkerätkö, kuitenkin aika helppoa perusolutta. Arveltiin yleisimmin Carlsbergiksi tai Nikolaiksi.
Carlsberg	36.75p	Mieto, lähes olematon jälkimaku, ”anopin makuun”. Arveltiin yleisimmin Olvi Specialiksi tai Lapin Kullaksi. Matalimmat pisteet.
Classic	46.25p	Tasapainoinen, mukavan makuinen, ”Kestää enemmän kuin yhden tuopin”. Arvelut jakautuivat tasaisesti ilman selvää suosikkia. Yksi testiryhmästä arvasi kuitenkin oikein, mutta kertoikin oluen olevan suosikkiaan.
CXX	37.75p	Jakoi selvästi mielipiteitä. Osa valitti miedoksi. Toiset taas kehuivat, että sentään edes jotain makua. Outoa jälkimakuakin haukuttiin. Luultiin Lapin Kullaksi.
Sandels	44p	Pehmeä, helppo, ”Oluen makuinen perusolut” Muutama luuli Koffiksi. Yksi tiesi oikein. Sai myös kannatusta testin parhaaksi olueksi.
Nikolai	49.25p	Karismaattinen, pitkä ja pehmeä jälkimaku. Arveltiin Legendaksi tai Urhoksi. Testin paras vaalea olut.
Koff	42.75p	Perusolut. Jälkimakua sekä kehuittiin, että haukuttiin. Luultiin Classiciksi tai Nikolaiksi. Yksi tiesi oikein.
Olvi Special	42p	Jakoi myös mielipiteitä. Toisista vahva, riittävästi humaloitu. Toisista taas kirpeä ja karvainen. Arvaukset jakautuivat tasaisesti. Yhden mielestä testin paras vaalea.
Urho	39p	Katkerä, terävä, erilainen. Luultiin Karjalaksi. Kaksi tiesi oikein.
Lapin Kultra	44.5p	Mieto, Pehmeä, ”Joka Pojan Olut”. Luultiin Koffiksi tai Karhuksi. Kärsii turhaan huonosta imagosta, vaikka on aivan hyvää juontiolutta. Miinuksia niiltä, jotka haluavat olueensa makua.
Karhu	48.75p	Tasapainoinen, pyörä, juontiolut. Arveltiin Sandeliksi tai Legendaksi. Tasaisesti hyviä pisteitä kaikilta. Valituksia tuli Karhun nykyisestä hieman ”junttimaisesta” höyläpenkki-imagosta. Vaaleiden 1. Perintöprinssi.
Legenda	47.75p	Särmikäs vahva olut. Muutama valitus jälkimausta. Puolet ryhmästä luuli Karhuksi. Yksi tunnisti oikein. Yhden ryhmäläisen mielestä paras vaalea. 2. Vaalea perintöprinssi.

Yhteenvedo vaaleista:

Vaaleat oluet ovat juuri sitä, mitä ihmisille tulee mieleen sanasta olut, eli tätä perustavaraa, jota saa mistä vaan kaupasta 0.33 litran pulloissa. Itselleni tuli kyllä yllätyksenä, kuinka paljon niinsanotut perusolut eroavatkin maultaan toisistaan. Siitä huolimatta testissä kävi selkeästi ilmi, että kaikki oluet olivat hyviä. Jopa huonoin sai pistekeskiarvon 6.125, joka arvostelulla 1-10 on hyvä tulos. Tasaaisuutta korosti myöskin se, että testin voittajakin sai vain yhden ehdottoman ykkössiinan ja kaksi jaettua. Huonoinkaan ei saanut kuin yhdeltä tuomarilta huonoimman sijan, joten järjestys on saatu laskemalla pisteet yhteen. Tämä ei kuitenkaan tuo hyvin esiin sitä, kuinka paljon henkilökohtaiset mieltymykset vaihtelivat. Keskuksella voisi myöskin siitä oliko Carlsberg oikeassa sarjassa, sillä sen mieltäminen kotimaiseksi olueksi on vähän vaikeaa.

Tummat

- Olvi Tumma 46.25p Maukas, pirteä, mieto palaneen maku. Syvä tumma väri, vahva vaahto. Sai pisteitä myös testin parhaaksi olueksi. Puolet luuli Velvetiksi, puolet tunnisti.
- Dark Lager 51.25p Tosi pehmeä, mukavan makuinen, ”Miellyttävä juotava, vaikka useamman tuopin verran.” Kuten nimi sanookin, niin se on tumma lager-olut, joten vaaleisiin oluisiin tottuneelle varmaan helppo porras tummien oluiden maailmaan. Puolet tunnisti.
Testin Paras Olut.
- Koff Velvet 48.75p Kiva, jälkimaku lempeän kirpeä, luonteeltaan testin kahden muun tumman oluen välissä.
Luultiin Dark Lageriksi.

Yhteenveto tummista:

Tummat oluet ovat monien mielestä juuri sitä, mitä oluen kuuluu ollakin, eli paksua, mustaa ja maistuvaa nestettä. Monissa on jopa havaittavissa selvää makeutta, kun kaikki sokerit eivät ole käyneet alkoholiksi. Kuten edellisestä selostuksesta voi päätellä, niin tumma olut ei ole maailman parasta humalahakuiseen tinttaamiseen, koska täyttävyytensä vuoksi, sitä ei yleensä litrakaupalla jaksata juoda. Testin oluista poikkeuksena on Dark Lager, mutta se onkin tummaksi olueksi ohutta tavaraa. Siltikään en sitä lähtisi korikaupalla yhden illan aikana juomaan. Tummilla oluilla kävi kuten vaaleilla sisarillaan, että ykkössija, kuten jumbopaikkakin vaihteli tuomarilta toiseen, joten voittaja on ratkaistu myös pisteet yhteen laskemalla.

Summa summarum:

Oluissa, kuten monissa muissa elämälle tärkeissä asioissa, on selvästi havaittavissa että toiset tykkää tummista, toiset vaaleista. Testissä tuli taas todettua että makuja on yhtä monta kuin on maistajiakin. Toisen suosikki saattoi hyvin olla toisesta vain tavallista perusolutta. Lisäksi ihmismaku on niin ihmeellinen, että sillä on taipumus kyllästyä, jos vain yhtä ja samaa joutuu kurkusta alas kaatamaan, joten on todella onni ja ilo että maassamme on näin korkeatasoinen ja laajapohjainen olut- ja oluenvalmistus kulttuuri. Mihin testin oluista päätyinkin, niin ei varmasti tule pettymään. Tämä nestemäinen leipä on taatusti huomiomme ansainnut.

Testiryhmä:

Jaska Viherkari, Antti Raasu, Veikko Oittinen,
Panu Honkavaara, Jussi Kattainen, Jani Kilpilinna

Potut pottuina: HC-broileria herkkusuille

Tänään kokkinne on päättänyt valmistaa erään suosikkiaterioistaan, joka tällä kertaa on nuhaisimmankin nenän aukaiseva broiler-ateria. Aterian valmistus kestää suhteellisen kauan eikä siten sovellu kiireisen opiskelijan aikatauluun, mutta vannoutuneet kulinaristit sekä herrashenkilöt, jotka haluavat tarjota kullalleen jotain erikoista sitä vastoin saattavat soveltua hyvinkin tämän aterian pääkokeiksi.

Kokkailun sitten aloitammekin lämmittämällä turbo-uunimme 175:n asteeseen. Kun uuni hiljalleen lämpenee, asettelemme broilerin-koivet uunivuokaan nahkapuoli ylöspäin ja maustamme ne. Mikäli kaupasta sattui mukaan marinoimattomia koipia, niiden pinnalle voi laurauttaa hieman soijaa. Tässä vaiheessa heikommin maustettuun ruokaan tottuneet saattavat rajoittavat itsensä broilermausteeseen ja curryyn, kun taas kulinaristisesti hivenen 'reunalla' elävät ihmiset halivat tulisempia cayenne- ja sichuanpippuripurkkejaan. Moduliluonteensa ansiosta koipien mausteet voidaan optimoida kunkin osapuolen maun mukaan.

Kun broilerit ovat viimein saatu kaikkien osapuolten toivomalla tavalla maustetuksi, asetellaan vuoka uuniin ilman kantta noin puoleksi tunniksi. Tämän jälkeen kannattaa vuoka peittää kannella taikka hätätilassa alumiinifoliolla, jotta koipien mehukkuus säilyisi. Niiden annetaan näin suojattuna kypsyä 60 minuuttia, jonka jälkeen niiden pitäisi olla kypsä ja mureita. Mikäli ei pidä mureasta broilerista, kannattaa koivet ottaa aikaisemmin uunista.

Kastiketta varten sekoitamme jauhoista ja vedestä vellimäisen suurusteen. Tässä vaiheessa pyritään mahdollisimman tasaiseen koostumukseen, koska kastikkeen tasaisuus riippuu paljon siitä. Suurusteen lisäksi tarvitsemme vielä paistoliemen. Näppejämme ja muita mahdollisia ulokkeitamme varoen kaadamme

liemen vuoasta kattilaan. Tämän operaation voi ajoittaa niin että kastike on valmis tarjottavaksi samaan aikaan kuin itse koivet ovat kypsiä. Liemeen lisätään pohjamausteeksi currya ja muita mausteita maun mukaan, esimerkiksi sichuanpippureita tai chiliä. Tämä liemiseos kiehautetaan nopeasti, jonka jälkeen se suurustetaan sekoittamalla suurustetta hitaasti kunnes liemen rasva on täysin imeytynyt. Kastikkeeseen lisätään vielä currya ja muita mausteita, jonka jälkeen kastike on valmis. Mikäli kastike on turhan paksua, sitä voi vielä laimentaa vedellä taikka maidolla.

Kaiken ollessa valmista sommittelemme koivesta ja lisukkeista herkullisen asetelman, esimerkiksi sydämen taikka riisikoiven. Vihdoin on ateria

Valmistusaineet

- 4 broilerin koipea
- 1 dl puolikarkeita vehnä jauhoja
- 1.5 dl vettä
- maitoa
- soijaa
- riisiä
- salaattia
- maun mukaan:
 - currya
 - cayennepippuria
 - sichuanpippureita
 - broilerimaustetta
 - chiliä
 - muita mausteita

valmis ja on aika sytyttää kynttilät, pimentää kotiluola ja nautiskella...

Matti Ahola

Neverending story

...Sakarın juoksun keskeytti kuitenkin keskelle huonetta aseteltu vessanpönttö. "Voi rähmä!!", manasi Sakari otsa kiinni porsliinissa. Viisaa-
na miehenä Sakari tajusi, että vessanpönttöä oli käytetty vähän aikaa sitten, johtuen äänestä, jota vesisäiliö piti täyttyessään. Sakarin ot-
salle ilmestyi hikikarpaloita, kun hän ajatteli, kuka pönttöä oli käyttänyt ja missä hän tai se oli. Samassa alkoi kuulua kovapohjaisten kenkien kopina pimeässä huoneessa. Sakarin pää ei enää kestänyt tätä painetta, ja mies pyörtyikin lattialle. Kun Sakari avasi silmänsä, häntä oltiin juuri siirtämässä jalat edellä kohti jonkin näköistä mestaustilaa. Niskaperseote-
ella Sakaria kantanut karvainen tumma mies, tuhisi nostaessaan Sakarin pöydälle. Samassa huoneeseen astui sisään huppupäinen henkilö, jolla oli kädessään vähintään metrin pituisella terällä varustettu sapeli. Sakarin sydän hakkasi villisti, kun sapeliherra lähestyi pöytää. "Se on nyt loppu", tuumasi Sakari ja rupesi nyhkyttämään. Sapeliherra kohotautui ja nosti aseensa valmiina lyömään Sakarin pään poikki. Sakari laittoi silmänsä kiinni ja koko hänen ruuminsa alkoi tärisemään, mutta juuri ennen viimeistä iskua, mestaaja vetäisi huppunsa pois ja ivallisesti huusi: "Tämä on piilokamera!!!"

Antti" pihalla kuin se eräs naru"
Raasu

Joululahjat

-Taas saa lahjo(j)a

Kynttilä

-Auringon korvike pimeyden keskellä

Lämmikkeet

-Kuumat juomat piristävät

Kylmä

-Pipo päähän! (ks. myös kohta lämmikkeet)

Jouluruuhkat

-Ehkä jo ensi vuonna ajoissa..

Tentit

-Alkaisi jo loma!

Sähkökundi

Miika

181 cm / Liian vähän kg
Ikä: 19

Kotipaikka: Lempäälä

Harrastukset: Hanki Elämä ry (kokelasjäsen toim. huom.), futsal, leffat, liikkuminen

Mieliruoka: Iskän tekemä omenapiirakka vaniljakastikkeella

Tulevaisuuden haaveet: Lääkikseen pääsy, saada uskollinen ja pyyteettömästi rakastava elämäntoveri (=koira)

Lempiväri: Pieni violetti

Miesihanne: Legolas

Intohimot: Leffat

Jos olisi eläin, niin olisi: Irlanninsetteri koska se menee, eikä ajattele. Toinen vaihtoehto on jääkauden aikainen oravamainen inisevä otus.

Kommentti: "Keep the faith"

169 cm / ? kg
Ikä: 19

Kotipaikka: Hyvinkää

Harrastukset: Palapelit, kauhukirjojen lukeminen, kortinpelaus, käsityöt

Mieliruoka: Kaikkiruokainen, erityisesti suklaa

Tulevaisuuden Haaveet: Valmistua, tulla palapelin ammattilaiseksi ja saada 6000 palainen valmiiksi

Lempiväri: Sininen

Idoli: Erävuori (lukion matematiikan opettaja)

Miesihanne: Keanu Reeves

Intohimot: Palapelit, suklaa

Jos olisi eläin, niin olisi: Leijona, koska ne ovat nättejä

Kommentti: "Miehet!"

Sanna

Sähkökimma

